

BẢNG TIN HÀNG THÁNG SỐ 96

HỘI ÁI HỮU BIÊN HOÀ

HỘI ĐOÀN BÁT VỤ LỢI VÀ TỪ THIỆN

GIẤY PHÉP SỐ 800032127 – SỐ MIỄN THUẾ VỤ: 20-0094475

TRỤ SỞ TẠM: 10731 TRIOLA LANE. HOUSTON, TEXAS 77072

ĐIỆN THOẠI: 713-933-3127 ** EMAIL: datlam1951@hotmail.com

datlam1951@hotmail.com Web Site: www.hoiaihoubienhoa.org

PHÁT HÀNH NGÀY 01 THÁNG 10 NĂM 2011, TẠI HOUSTON, TEXAS

Thông Báo

Hội Ái Hữu Biên Hoà trân trọng thông báo cùng Quý Đồng Hương và Thân Hữu ngày Lễ Vía Đức Ông Trần Thượng Xuyên năm nay sẽ được tổ chức vào ngày Chúa Nhật 13 tháng 11 năm 2011, từ lúc 11 giờ sáng đến 4 giờ chiều, nghi lễ bắt đầu lúc 12 giờ trưa, tại Chùa Ông Bồn, 10600 Turtlewood Ct., Houston, Texas 77072. Nhân dịp này, để kỷ niệm 10 năm tổ chức ngày Lễ Vía, Hội có chương trình đón tiếp Quý Vị từ phương xa về tham dự ăn, ở hai đêm tại khách sạn và các nhà hàng được miễn phí như sau:

Thứ Bảy 12 tháng 11 năm 2011, đón rước Quý Vị từ phi trường về khách sạn bốn sao Hilton Garden Inn, chiều tối lúc 7 giờ dự Tiệc Hội Ngộ tại Nhà Hàng Kim Sơn-Bellaire-“Buffet Việt Nam”. Đặc biệt Quý Đồng Hương và Thân Hữu Hội Viên Hội Ái Hữu Biên Hoà tại Houston và Vùng Phụ Cận đến dự tiệc cũng được miễn phí.

Chúa Nhật 13 tháng 11 năm 2011, sau buổi lễ vía, chiều tối lúc 7 giờ dự Tiệc Tiễn Đưa tại Nhà Hàng Fung Kitchen dành riêng Quý Vị từ phương xa.

Thời hạn chốt ghi danh là cuối tháng 10, năm 2011. Xin liên lạc với Ông Hội Trưởng Lâm Sĩ Đắt để biết thêm chi tiết qua số điện thoại; 713-922-5638 hay cô Giã Lê Vân số điện thoại: 281-261-5844.

NGÀY VỀ TRÊN QUÊ HƯƠNG XỨ BƯỞI

Trần Thuỳ

(Cù Lao Phố, Biên Hoà, Việt Nam)

Trong mắt thằng con trai nhỏ của tôi, tánh hiếu kỳ của nó khi thấy gì khác thường, luôn loé lên những sự kinh ngạc, có lẽ với nó là vô cùng kỳ lạ. Thằng nhỏ thân thốt kêu lên ba ơi, ba ơi suốt dọc đường từ Phi Trường Tân Sơn Nhứt về đến Biên Hoà, hỏi tôi đủ điều tại sao... Có thể nói, những gì tôi kể về quê hương Việt Nam, về xứ Bưởi thân yêu cho nó nghe, giờ đây khác lạ với hiện thực quá, nếu không muốn nói là đi ngược lại trong mắt nó. Đó cũng là cảm xúc mà tôi không sao cầm lòng, khi hơn bao năm xa nơi mà tôi nghĩ rằng có lẽ không bao giờ rời xa được.

Rồi cũng đến Cầu Hang, cửa ngõ của hướng vào Biên Hoà, bên kia xa xa, non Châu Thới vẫn sừng sững như thuở nào, chậm nhìn những thay đổi của Biên Hoà, sau bao cuộc bể dâu. Cái cảm giác ớn lạnh chạy dọc xương sống, rồi ngây ngây lên tận mũi và cay xè nơi sống mũi tràn ngập người tôi, khi bao nhiêu mơ mộng của ngày về mà tôi thấy được trên đường thăm viếng quê hương lúc nào tôi cũng nhớ thương da diết. Những khu rừng lau sậy Xóm Lò Lu nay đã xây nhà cửa kính mít. Rồi chiếc Cầu Mới (Cầu Hoá An) hiện ra trước mắt tôi, tôi mang một cảm giác thật khó tả khi đến gần cầu, bao nhiêu ký ức xưa ùa về. Ngày đó, đi học về là tôi cùng lũ bạn lên đi sang Cồn Gáo gần bên Cầu Mới để rong chơi, tôi đã ngồi bù khú hàng giờ bên đám bạn mà vẫn cứ luyến mắt nơi Cầu Mới, tôi ngắm nhìn chiếc cầu trắng với đường cong thật mềm mại như một dải lụa quấn ngang mái tóc dài óng ả của nàng Phước Long Giang.

Cảm giác xót xa vẫn còn đọng lại trong tôi khi một phần cầu bị giật sập, tôi còn nhớ rõ tiếng vang lớn của tiếng nước va đập vào thành cầu khi một đoạn cầu rơi vội xuống nước, tiếng la khóc hoà trong cảnh loạn lạc, rồi tiếng súng dồn dập..., tôi lặng người đi khi hay rằng tiếng động lớn mà mình vừa nghe qua là cây cầu yêu thương nối nhịp quê hương của mình đã rời đời.

Cầu Mới từ ngày đó qua những bao đổi thay, nay thấy lại làm lòng mình chợt vương buồn, thêm cảm giác mơn man của buổi chiều cuối Hạ tràn khắp người tôi, hoà trong từng dòng nước bọt làm nghẹn cứng nơi cuốn họng. Xe chạy dọc tuyến đường Xóm Cây Chàm, tôi cố rướng đầu ra khỏi cửa kính xe để tìm, trong vô vọng, nhà của mấy đứa bạn thời trung học đệ nhứt cấp. Phố xá, chợ búa thay đổi không còn thể định vị được nơi nào, chỉ đến khúc sân banh tôi mới nhận ra được Trường Nữ Tiểu Học, rồi Toà Án, rồi đến ngã tư Chợ Biên Hoà. Mắt tôi rảo nhìn qua góc đường Quang Trung, những căn nhà thân quen nơi mà tôi vẫn thường hay lui tới với đám bạn để mượn vài cuốn sách tiểu thuyết, rồi tôi chợt nhớ để những con đường xưa mà tôi hay đến nhà học hỏi thêm về văn thơ từ các vị thuộc Văn Đoàn Sông Phố như Lý Quý Phát (Chủ Nhiệm), Lương Văn Lựu (Chủ Bút), các trợ bút như Hoàng Anh Tài, Tiểu Tử... và ca cẩm cùng với các bậc nghệ sĩ tài danh như Ba Vân (Chợ Đồn-Tân Vạn), Ba Nhị (Khu Nhà Thờ Tin Lành), Tư Hội (Xóm Ga Xe Lửa), Tống Đình Chiến (Cù Lao Phố), Tám Nại (Cù Lao Phố), Đội Tô (Cảnh Sát Quốc Gia), Bảy Lợi (Khu Bồn Nước), Bà Sáu Chiêu (Thân Mẫu Trung Tá Trần Quang An, Cảnh Sát Quốc Gia), Kinh Lý Toàn (Khu Đài Kỷ Niệm), Cô Mười Tân Châu (Chủ tiệm vàng gần Tiệm Cầm Đồ Huỳnh Phú, sau là Giáo Sư Quốc Gia Âm Nhạc), Tám Hết (Nhà Máy Nước), Chín Lễ (Võ Xa), Năm Nai (Cù Lao Phố)... Ở các vị ấy, tôi học hỏi nhiều về tình yêu quê hương bao la, kính mến từng mảnh đất, từng con dân miền xứ Bưởi, nặng lòng với bản xứ và tự hào về hào khí đất Biên Hoà qua bao thăng trầm của dòng lịch sử.

Vòng dưới đường Trần Thượng Xuyên qua khu Chợ Biên Hoà, tôi nhìn lại được Dinh Tỉnh Trưởng và Cầu Mát, những hình ảnh thân thương của thuở nào hiện về, một trời kỷ niệm làm hồn tôi xao xuyến, ngày nào tôi còn rảo bước sánh đôi nơi công viên này, thấm thoát đã bao nhiêu năm xa cách. Tôi nhớ như in ngày tôi vội vã dúm chiếc vòng vào tay ai đó, rồi nhanh chóng theo thuyền ra Vũng Tàu vượt biển, nỗi đau chia ly trong buổi tình yêu nồng thắm càng xót xa hơn, hoà với nỗi đau xa lìa một phần máu thịt đó chính là xứ Bưởi, nơi chôn nhau cắt rốn. Tôi rời xa mang theo những giọt nước mắt cay nồng, từng đêm thương nhớ buốt nhói con tim, rồi lằm lũi bao nhiêu năm viễn xứ, tôi nép mình trong một vỏ bọc của kẻ xa quê nhưng vẫn cố cứ bình thường, mặc dù trong lòng luôn dậy sóng mỗi khi nỗi nhớ quê hương trở dậy. Nó dày xéo tôi như thêm một múi bưởi Tân Triều chua chua ngọt ngọt, chấm với một ít muối ớt hiểm, quả là hương vị không đâu sánh bằng, tôi thêm cảm giác trầm mình dưới dòng nước Đồng Nai trong mát trong những buổi trưa hè nóng bức, tôi mê những buổi đặng lưới trên dòng nước mầu mỡ mang chở phù sa từ Trị An vào Mùa Mưa trong tháng Năm, tháng Sáu.

Tất cả những kỷ niệm thân thương xưa của một thời được sống dưới bầu trời tự do nhân bản, không sao khiến tôi có thể quên được, gần như tôi gắn bó một phần hồn của mình vào những ký ức của quê hương Biên Hoà, quần quanh bao năm tháng vẫn không bao giờ xoá nhoà trong tâm trí của tôi. Những năm lưu vong nơi đất khách tôi mới cảm hết nỗi niềm của những người Hoa Kiều khi bước đầu theo chân Đức Ông Trần Thượng Xuyên vào vùng Nông Nại khẩn hoang lập ấp, chắc có lẽ thời đó còn khó khăn gấp mấy vạn lần.

Rồi những vui buồn mênh mang chốc chốc lại ùa về bên tôi trong những ngày về với quê hương, bao người thân quen nay kẻ còn người mất, chôn xưa giờ cũng đã đổi khác đi nhiều. Thời gian thăm viếng quê nhà, tôi thường lằm lũi đi trong những buổi chiều cuối Hạ trên những con đường xưa, lối cũ, cố kềm nén cái cảm xúc dâng trào và tránh mọi cặp mắt lạ nhìn, cái gì cũng lạ, cũng thay đổi. Trước sự thay đổi to lớn như thế tôi cảm nhận được sự lạc lõng của mình khi đối diện với hiện thực mà cảnh cũ người xưa vẫn hiện ra mồn một trước mắt. Tôi lách mình qua khu Nhà Thờ Biên Hoà, giờ đây thay đổi hoàn toàn, khu vực này ồn ào, kiến trúc phô trương.

Thật buồn khi thấy xứ người biết gìn giữ và bảo lưu những cổ kính, nhắc nhở một thời văn hoá. Dưới chế độ Cộng Sản hầu như vật sự thời tự do bị coi như tàn tích, nên bị huỷ diệt, đổi họ thay tên... Tỉnh Biên Hoà, khu phố thị, ngôi nhà thờ xưa đã từng được nhắc đến trong những dòng thơ của thi sĩ Nguyễn Tất Nhiên: "...*Thà như giọt mưa rớt trên tượng đá.....Có còn hơn không...*", của những ngày lang thang khu Trường Mỹ Nghệ, Công Trường Sông Phố, Công Viên Biên Hoà để viết lên: "...*Ta ngoắt mòn tay, chỉ thấy sóng lòng lộng.....*".

Hướng lên khu Rạp Hát Vạn Khánh Hưng, chẳng phải chỉ đi thể thôi mà tôi đang cố đi đến nơi mà ngày trước xảy ra một câu chuyện tử tình của anh Thạch và chị Thanh, chắc hẳn những ai ở Biên Hoà thời đó không ai là không nghe đến câu chuyện tình này và hai cái chết thật quá thương đau, dường như ngôi nhà ba gian ấy và cây vú sữa to trước cổng đã biến mất. Tôi gật gù, ừ thì cũng mấy chục năm rồi còn gì!

Cũng như việc chính quyền sở tại đã cho hạ ngôi Chợ Biên Hoà được người Pháp xây dựng cũng khá lâu, biết bao chứng tích về một dòng lịch sử suốt bao nhiêu thời kỳ đã đi qua, bao thăng trầm thay đổi, nhưng rồi con người cai trị mới này đã đi theo những quyền lợi mới, cho rằng hiện đại hoá để phá đi những gì của quá khứ. Thật là nỗi đau buồn cho lịch sử văn hoá Việt Nam nói chung và quê hương Xứ Bưởi nói riêng! Dinh Toà Bó và Trường Mỹ Nghệ Biên Hoà mất dấu, thay vào đó là một toà nhà với nét kiến trúc thật thô thiển và trơ trọi. Dường như hai công trình mỹ thuật cổ xưa kia cũng đã có một thời vàng son, tôi còn nhớ ngày trước từng đoàn xe du khách tắm biển Ô Cấp về hay ghé vào phòng triển lãm

mỹ thuật để có thể chiêm ngưỡng sản phẩm nổi danh hay mua sắm các món đồ gốm tinh tế và đặc trưng như men xanh trở bông đồng... của Trường Mỹ Nghệ Biên Hoà, nơi sản xuất những tác phẩm gốm nổi tiếng trên thị trường thế giới.

Tôi cảm nhận được một nhịp sống tri thức và chậm rãi thông dong của phố xá ngày trước chứ không như bây giờ, phải chăng thời thế thay đổi con người cũng đổi thay. Biên Hoà của những tiền nhân đã từng chọn mảnh đất này dựng xây những văn nhân võ tướng, chứ không phải như ngày mà cán bộ, đám ba mươi tháng Tư chiếm cứ, ép bức, dày dạn.... Thời thế oan nghiệt vùng đất địa linh cũng phải ngậm ngùi! Đứng ngay nơi Chợ Biên Hoà mà tôi vẫn không thể xác định chợ là nơi nào, cả con đường Trần Thượng Xuyên chạy suốt từ Ty Thanh Niên cho đến Cầu Mới, xuyên ngang qua biết bao bộ mặt lịch sử của Biên Hoà, bên dòng Đồng Nai, con đường trải nhựa có công viên nhưng lần chèn di tích lịch sử. Con đường cắt đôi góc đa lâu năm ra khỏi khuôn viên Đình Tân Lâm, cửa đình gần sát đường còn gốc đa thì nằm lơ lửng trên lề đường. Mọi thứ dường như là một sự xáo trộn hơn là sắp xếp, trong bộn bề của mớ ký ức và hiện tại hỗn tạp, tôi lặng nhìn hình dáng bé nhỏ của mình trong lòng xứ Bưởi, đâu là nơi mà tôi cần và kỷ niệm của tôi là đâu, hay chỉ trong niềm nhớ!

Đến khu Biên Hùng tôi cố dò mắt khi thấy lô cốt của ty cảnh sát vẫn còn đó nhưng cũng không còn gì là dấu tích xưa nữa rồi, lặng nhìn bên kia Rạp Hát Biên Hùng của Bác Bảy Lộ còn đó, già theo tuổi, đường vô Ga Xe Lửa mà ngày trước tôi vẫn hay lê la trong ngõ xóm ga, nhà thằng bạn thân từ hồi còn học đệ thất. Hồi thăm cả buổi trời, những người cao niên và trạc tôi mới có thể đến được nhà người bạn xưa. Tôi vẫn mong với giọng hề hà, thằng bạn chí cốt năm nào sẽ ra, mở cái cổng tre, nay được thay bằng cổng sắt, và hai đứa sẽ liếng thoảng hỏi nhau về những năm qua xa cách. Nhưng tiếp tôi là một cô gái trẻ hỏi ra mới biết là con gái bạn tôi, ừ cô gái đã gần ba mươi, từ ngày tôi đi thằng bạn chí cốt mới bắt đầu cặp bồ thôi mà, thời gian thật là đáng sợ! Với ánh mắt e dè, cô gái hỏi thật kỹ tôi là ai và dắt tôi vào căn phòng khách khá ọp ẹp, ngay cửa buồng bước lên là chính cô gái đó, à mà không là cô gái nữa mà là một... bà quả phụ, người mà tôi và thằng bạn thân tranh cãi biết bao lần... vậy là thằng bạn tôi đã chung thủy với mỗi tình đầu. Tôi nghe như tim mình đau thắt hoả theo tiếng máy tụng kinh trên bàn vong, thằng bạn tôi đã mất cách nay ba tháng. Làm sao có thể biết trước được gì, cảm giác gai gai nơi cột sống rồi xông lên xộc vào mũi cay xè, làm nước mắt tôi không sao nén được. Tôi vẫn hằng mơ ngày xum họp tay trong tay với người bạn chí cốt, vì từ khi tôi đi mỗi năm chúng tôi vẫn gửi nhau vài cái thơ đầu năm chúc mừng cho nhau và lá thơ tôi nhận được năm nay có lẽ là bút tích cuối cùng, bạn tôi bị tai biến đột tử.

Thấp cho bạn một nén nhang, tôi không biết nên nói gì, rồi xin phép gia đình kiểu vội vì có việc, nhưng thật tình là tôi cảm thấy lúng túng, không biết nên nói gì lúc này và làm gì trong tình thế này. Tôi bước vội đi trên những con đường dài tuy là quen thuộc, nhưng vật, cảnh và người lạ hoắt, tôi chợt nghe một cái cảm giác khó chịu, dường như trên quê hương xứ Bưởi này tôi đã không còn hình dung được một chút gì là nơi chốn cho người như tôi hoài niệm. Rồi từ hôm ấy cho đến khi tôi sang lại bên này chẳng bao giờ tôi ra khỏi nhà mà thông dong trên những góc phố nữa. Tôi bệnh suốt cho đến ngày lên máy bay và không còn muốn hỏi thăm đến những sự việc đang diễn ra tại quê hương mà tôi hằng nhớ thương thăm thiết nữa. Tôi không nói ai với bất cứ nỗi lòng nào mà tôi đang cảm nhận từng phút và đang hứng chịu nó thế nào. Dường như mọi thứ đã quá đổi thay, mang tâm trạng của một người xa quê hương và ôm ấp mỗi kỷ niệm xưa cũ như tôi sẽ vô cùng lạc lõng trong cõi thực tại, đâu biết quy luật phát triển và biến đổi là khôn lường, nhưng sao với tôi lại vô cùng khó khăn để tiếp nhận như thế. Có lẽ vì trái tim quá nhạy cảm chẳng, hay tôi đã quá tôn thờ quá khứ trong khoảng bao nhiêu năm xa cách, phải chăng cảm xúc của tôi quá mỏng manh để có thể chạm nhẹ những mũi nhọn của thực tại vào, nó đã phạm quá sâu và hằn như một vết thương âm ỉ, vẫn rỉ máu chảy mãi cho đến khi trái tim không còn nhịp đập của quê hương nữa.... Trên đường đến phi trường, dọc theo Xa Lộ Biên Hoà, tôi lại một lần nữa tìm kỷ niệm trên khu Nghĩa Trang Biên Hoà. Từ xa xa ngọn đồi vẫn còn với Cổng Tam Quan, nhưng một không khí hoan tàn đã bao trùm, tôi rút mình vào lớp cửa kính đen của xe hơi đã che khuất mọi thứ bên ngoài, cũng như che cả tấm lòng tôi khi mơn man bên những kỷ niệm về quê hương xứ Bưởi.

Có lẽ đây là lần duy nhất tôi gặp lại quê hương mà tôi hằng mong đợi, dù vẫn đau, vẫn da diết bởi những đổi thay của hiện thực, nhưng tôi vẫn mong khi lâm chung, nơi chân trời viễn xứ, người thân sẽ đem nắm tro của thân thể tôi về rải trên dòng sông Đồng Nai, để hồn tôi được tìm về với cội nguồn. Hướng vọng cõi huyền linh, tôi chấp tay cầu xin cho Việt Nam nói chung và Biên Hoà quê tôi sớm được tự do, dân chủ, bởi tôi khóc ra đời từ nơi đây, từ mảnh đất quê hương này.

Danh Sách Quý Đồng Hương và Thân Hữu Ủng Hộ Hội: Quý Hội: Giãn Xú (Biên Hoà, VN) \$100, Diệp Kỳ Quang (TX) \$50, Nguyễn Minh Mẫn (KS) \$30, Cô Ba Biên Hoà (Suisse) \$50E, Nguyễn Thị Tinh (TX) \$30, Tô H. Trang (CA) \$50, Trương Văn Mạnh (OH) \$25, Thanh P. Trần (CA) \$20, Trần Anh (Australia) \$20. **Lễ Vía Đức Ông:** Trần Thượng Thủ (TX) \$100, Hà Đăng Minh (TX) \$50, Nguyễn Văn Lợi & Mai (CA) \$200, Nguyễn Thị Tinh (TX) \$30, Trương Văn Mạnh (OH) \$25, Từ Liên (IL) \$20, La Nhung (CA) \$50, Trần Anh (Australia) \$30, Trần Bông (Australia) \$30, Nguyễn Văn Ngân (TX) \$50, Đỗ Cao Minh (France) \$100, Đỗ Tuyết Mai (WA) \$50. **Chùa Phước Hội:** Nguyễn Thị Minh Thủy (CA) \$30. **Đặc San 2012:** Tăng Trọng Hiếu (France) \$30E, Khương Thị Thảo (France) \$50E, Nguyễn Văn Ngân (TX) \$50

Phân Ưu: Được tin buồn Đồng Hương Bà Huỳnh Ngọc Nữ, quê quán tại Biên Hoà, Cựu Dân Biểu Quốc Hội thời Đế Nhất Việt Nam Cộng Hoà, hiền nội Ông Trần Quốc Bửu, vừa mệnh chung tại Pháp Quốc, Beaumont/Oise 95260, ngày thứ Hai 29-8-2011 (nhằm ngày mùng Một, tháng Tám, năm Tân Mão), và được an táng tại Nghĩa Trang Persan 95340 vào ngày thứ Năm 08-9-2011. Hưởng thọ 84 tuổi. Hội Ái Hữu Biên Hoà đã đề cử Ông Bà Đồng Hương Trần Văn Trung, tại Pháp, đại diện Hội đến dự tang lễ, ngõ lời thành kính phân ưu đến đại gia đình các con, cháu ở Pháp, Mỹ về tề tựu đông đủ, sau đó trao Bảng Lưu Niệm ghi lời Thương Tiếc đến một Nữ Nhân Tài của tỉnh Biên Hoà và đọc bốn câu thơ sau đây:

Thương Tiếc Nhân Tài

*Ngọc Diệp Kim Chi Hương Hoa Bưởi
Nữ Lưu Nhân Kiệt Đất Biên Hùng
Qui Hôi Cõi Phật, Miền Cực Lạc
Tiên Cảnh Tây Phương, Chôn Non Bồng*

Hội Ái Hữu Biên Hoà/Ban Chấp Hành/Ban Biên Tập/Ban Lễ Vía Đức Ông/Phái Đoàn Hoa Bưởi Vượt Đại Dương I, II, III đồng thành kính phân ưu.

Phân Ưu: Được tin buồn Đồng Hương Anh Chánh Tâm Nguyễn Viết Hương (Cựu Đại Úy Pháo Binh Sư Đoàn Thủy Quân Lục Chiến, Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà, Thành Viên Ban Biên Tập Đặc San Xuân Hội Ái Hữu Biên Hoà) sinh ngày 10 tháng 11 năm 1944, từ trần ngày 17 tháng 9 năm 2011 (nhằm ngày 20 tháng 8, năm Tân Mão) tại thành phố Kirkland, tiểu bang Washington. USA. Hưởng thọ 68 tuổi. Hội Ái Hữu Biên Hoà đã đề cử Đồng Hương Hồ Thị Nguyệt đại diện Hội chuyển lời thành kính phân ưu đến Bà Quả Phụ Nguyễn Thị Thu và các con: Nguyễn Hoàng Phong, Nguyễn Thiên Vũ, Nguyễn Bảo Ngọc và Nguyễn Thiên Tâm và bày tỏ niềm thương tiếc qua bài thơ sau đây:

THƯƠNG TIẾC ANH

Chánh Tâm Nguyễn Viết Hương

*Hôm nay anh đã qua đời
Gió thu hiu hắt nghẹn lời tiếc thương
Anh Hương ơi! Hỡi anh Hương
Mối ngày nào đó anh thường khuyên em:*

*Từ nay thôi hết ước thề
Bỏ gia đình...bỏ trăm bề vẫn vương
Nguyện cầu Đức Chúa Trời thương
Gọi anh về chốn Thiên Đường thong dong*

*“Nguyệt ơi! Hãy rán vươn lên
Quên niềm đau khổ truan chuyên kiếp người”
Giờ anh đã cách biệt rồi
Nhớ thương em khác, Anh ơi nỡ nề*

*Nơi này em vẫn một lòng
Kính anh như tấm gương trong sáng ngời.*

Hội Ái Hữu Biên Hoà/Ban Chấp Hành/Ban Biên Tập đồng thành kính phân ưu *Hoàng Ánh Nguyệt*

Phân Ưu: Được tin buồn Thân Mẫu của Đồng Hương Lương Thị Khá là Cụ Bà Lương Thị Quế, Pháp Danh Ngọc Quế, sinh năm 1907, đã từ trần ngày 13 tháng 9 năm 2011 (nhằm ngày mùng Ba tháng Tám năm Tân Mão) tại Biên Hoà, Việt Nam. Hưởng thọ 104 tuổi.

Hội Ái Hữu Biên Hoà xin thành kính phân ưu cùng Đồng Hương Lương Thị Khá và cùng toàn thể tang quyến. Nguyên xin hương linh của Cụ Bà Lương Thị Quế sớm được tiêu diêu nơi Miền Cực Lạc, Cõi Niết Bàn.

Phân Ưu: Được tin buồn Nhạc Phụ của Đồng Hương La Khương là Ông Nguyễn Văn Đức, Cựu Thiếu Tá Liên Đoàn Trưởng Liên Đoàn I Không Quân Biên Hoà đã từ trần ngày 13 tháng 9 năm 2011 (nhằm ngày 16 tháng Tám, năm Tân Mão), tại thành phố Kent, tiểu bang Washington, USA. Hưởng thọ 78 tuổi.

Hội Ái Hữu Biên Hoà xin thành kính phân ưu cùng Đồng Hương La Khương và cùng toàn thể tang quyến. Nguyên xin hương linh của Ông Nguyễn Văn Đức sớm được tiêu diêu nơi Miền Cực Lạc, Cõi Niết Bàn.

Phân Ưu: Được tin buồn Cựu Ruột của Đồng Hương Lưu Thiên là Ông Lý Hoà, Pháp Danh Tâm Lạc (Cựu Nhân Viên Cảnh Sát Quốc Gia, Chủ Tiệm Tạp Hoá trong lòng Chợ Biên Hoà), sinh ngày 11 tháng 1, năm 1936 (Đinh Sửu) tại Tân Lại, Biên Hoà, đã từ trần ngày 04 tháng 9 năm 2011 (nhằm ngày mùng Bảy tháng Tám năm Tân Mão) tại thành phố Honolulu, tiểu bang Hawaii. Hưởng thọ 76 tuổi.

Hội Ái Hữu Biên Hoà xin thành kính phân ưu cùng Đồng Hương Lưu Thiên và cùng toàn thể tang quyến. Nguyên xin hương linh của Ông Lý Hoà sớm được tiêu diêu nơi Miền Cực Lạc, Cõi Niết Bàn.

PHỤ BẢN BẢNG TIN HÀNG THÁNG SỐ 96
PHÁT HÀNH NGÀY 01 THÁNG 10 NĂM 2011 TẠI HOUSTON, TEXAS

Hội Ngộ Biên Hoà, Paris 2011 - Hoa Bưởi Vượt Đại Dương III
Tha Hương Ngộ Cổ Tri - Âu Châu Du Ký Sự

HỘI KÝ

(Bài viết của Bảo Châu và Lâm Sông Đông)

Tường thuật chuyên Hoa Bưởi Vượt Đại Dương III của Hội Ai Hữu Biên Hoà, Houston, Texas.

Viếng Roma

Sau một ngày được viếng Vương Quốc Monaco xinh đẹp, phái đoàn Hoa Bưởi trở lại thành phố Nice nghỉ thêm một đêm nữa tại Hotel Étap. Sáng ngày thứ Năm, 02 tháng 6 năm 2011, sau khi dùng điểm tâm tại hotel rồi trả phòng xong, phái đoàn Hoa Bưởi sẵn sàng lên đường thăm viếng nước Italy. Khoảng chừng hơn hai mươi phút, khi ra khỏi thành phố, bác tài xế lấy hướng ra xa lộ đi Italy, từ đây trên xa lộ, bảng chỉ dẫn đường mang màu xanh lá cây, khác với bảng màu xanh dương của Pháp (có phải chăng họ dựa vào màu xanh trên lá cờ của 2 nước, cờ quốc gia Pháp và Ý đều có 3 màu xanh, trắng và đỏ, 2 màu trắng, đỏ giống như nhau, chỉ riêng màu xanh là khác). Kể từ khi đều là thành viên trong khối Liên Hiệp Âu Châu thì lần ranh biên giới đã hoàn toàn xoá bỏ, có đất, biển, núi, sông liền nhau, dân chúng qua lại thông thương không cần Sổ Thông Hành (Passport), giấy tờ tuy thân duy nhất là thẻ căn cước, riêng các du khách không là dân thuộc Liên Hiệp Châu Âu thì phải mang trình Sổ Thông Hành. Mua sắm thì không phải như thời trước là phải đổi từ tiền Pháp qua tiền Ý, mà giản tiện xài chung đồng Euro.

Bác tài xế thông thả lái xe, chừng khoảng nửa giờ đồng hồ là đã bỏ lại sau lưng đất Pháp, tiến vào đến địa hạt Ventimiglia, thuộc vùng Liguria, lúc này xe đang chạy ngang qua thành phố Sanremo (với khí hậu miền cận biển thích hợp cho kỹ nghệ trồng hoa, Sanremo nổi danh là nơi cung cấp kỳ hoa, dị thảo cho toàn nước Ý và cả khắp nơi trên thế giới, tại đây có Théâtre Ariston, được thành lập từ năm 1950 với truyền thống về tổ chức đại nhạc hội, tuyển lựa ca sĩ cho quốc gia Ý và được trực tiếp truyền hình trên toàn thế giới cho kiều bào Ý, sống khắp năm châu thường lãm. Phần khác nữa là các kiến trúc sư và các nhà trưng bày hoa, mỗi năm đều thay đổi lối trưng bày, cắm hoa... tạo ý tưởng, kiểu dáng thời trang hoa luôn mới mẻ, làm khuôn mẫu cho các cơ sở thương mại về hoa. Theo thông lệ, cứ hằng năm vào cuối tháng Hai thì Thành Phố Sanremo lại được khoát lên mình bộ Áo Hoa rực rỡ, xinh đẹp, đâu đâu trong thành phố cũng đều có cả rừng hoa đẹp, sinh hoạt tưng bừng, nhộn nhịp khách du lịch, họ đi một chuyến được hai việc: đó là du lịch xem hoa tắm biển và dự đại nhạc hội).

Xe đi tiếp đến là Hải Cảng Genova có tầm vóc quốc tế, nơi đây, ngày xưa Nhà Thám Hiểm người Ý, Marco Polo (đã tìm ra Châu Mỹ, gốc gác sinh trưởng tại thành phố nổi Venice) cũng đã từng nhiều phen phát khởi ra đi từ nơi chốn này. Đoạn đường từ Ventimiglia đến hải cảng Genova vì là vùng núi, nơi đây trùng điệp núi đồi, chính phủ đã mở mang xa lộ bằng cách khoan thông đường xuyên qua núi, xe chui qua vô số đường hầm dài ngắn, tới khi vào đoạn đường thật dài này thì 2 hướng dẫn viên du lịch bắt đầu dĩ (anh Trung và anh Phát) phải tắt micro, vì do xe chạy ra vô đường núi, bà con không thể nào nghe được lời giới thiệu về các địa danh mà đoàn đang đi ngang qua. Mãi cho đến khi qua khỏi Genova, xe lấy hướng Toscana, xe dù vẫn còn chui qua các đường hầm, nhưng đã từ từ ít lại. Qua cửa kính xe, nhìn ra hai bên đường, về phía tay phải của chúng tôi là những thung lũng thấp, bên dưới là những cánh rừng cây trái Olive, xin thưa là trên nước Ý có nhiều nơi trồng cây Olive, nhưng vùng Liguria, nhất là địa hạt Toscana này, do thời tiết khá ôn hoà đã cho trái Olive ngon nhất nước, nổi tiếng về dầu ăn làm bằng trái Olive, và thiết nghĩ không cần đề cập nhiều Quý Vị cũng đã biết lợi ích của dầu Olive mà ngày nay khoa học đã khám phá ra. Bà con bên Mỹ Quốc lấy làm lạ mãi mê nhìn, theo dõi rừng cây Olive chạy dọc theo hai bên đường, nhiều vị trong đoàn có chung một thắc mắc là tại sao dưới tàng cây Olive xanh rì, được căng những tấm lưới, có nơi lưới màu vàng, có nơi màu xanh... Sau khi được chúng tôi giải thích là những mạng lưới đó là để sẵn sàng hứng lấy trái Olive, khi đến mùa thu hoạch, hoặc khi có cơn dông bão thổi mạnh thì trái sẽ rớt nằm lại trên màng lưới, không bị rơi rớt trên mặt đất. Hằng năm khoảng chừng tháng 10 hay tháng 11 là mùa thu hoạch trái Olive, người ta sẽ dùng xe truck loại nhỏ, trên xe có 1 lòng máng để đựng trái Olive, đi đến mỗi cây, có một người sẽ rung mạnh cây để trái Olive rớt xuống mạng lưới, khi đó chỉ cần nắm lấy lưới hất nhẹ thì tất cả trái đều vô lòng máng trên xe. Mọi người đồng thanh ồ lên, như vừa nói với chính mình, dễ hiểu vậy mà tại vì không để ý. Trong đoàn, nhất là các chị yêu cầu chúng tôi phải hướng dẫn để mua hiệu dầu Olive ngon nhất, mang về biếu bà con và chỉ cho các chị mua trái Olive loại ngọt để ăn, chị Vân nói cả nhà chị đều thích ăn trái Olive, nhưng là loại ngọt không bị mặn. Tôi đồng ý ngay, không khó khăn gì.

Sau Genova là đến Spezia, thuộc biển Liguria, nơi đây có Khu Du Lịch Cinque Terra (Cinque là con số 5, Terra có nghĩa là Đất) tạm dịch vùng Đất có 5 Làng- cả 5 làng đều có nhiều cảnh đẹp, cảnh biển, thức ăn ngon, đặc biệt về hải sản, chúng nằm sát nhau trên một giải đất thẳng từ đầu làng này tới cuối làng kia, có một tuyến đường xe lửa chỉ chạy thẳng một đường, trong vòng 15 phút là đã đi qua hết 5 làng. Một trong 5 làng này có 1 con đường đi bộ, lối đi được thiết kế bao quanh sườn núi trọc và thẳng đứng, đường mang tên là “Con Đường Tình Ta Đi” (Via L’ Amore), đường độc đạo, chỉ đi thẳng chớ không có “ngã rẽ tâm tình” chi hết, dọc theo vách núi đá sừng sững, một bên là biển sâu thăm thẳm.

Tôi nghĩ nếu có ai đó, một khi cảm thấy mệt mỏi, chán đời, chỉ cần mua vé trả 5 euro, bắt đầu đi trên con đường này, tới một đoạn thật ngặt, tường tượng thô nhê; nếu phóng mình qua lan can (là một hàng rào bằng sắt) thì sẽ rơi xuống vực sâu bên dưới là tan nát ngay, như trái dưa hấu ruột đỏ bị rớt xuống mặt đường. Như thế, khi đối diện với cái chết trước mặt, thì con người sẽ thức tỉnh ngay và sẽ thấy sự sống mới đáng quý dường nào, sẽ hết chán nản, trở lại yêu cuộc sống của mình.

Xe chạy đến trưa, thì ngừng lại tại Autogrile trên xa lộ, để bà con thư giãn và dùng bữa ăn trưa, tại đây cửa hiệu có nhiều mặt hàng đặc sản của Ý Quốc, với giá quảng cáo mặt hàng, được bớt từ 30% đến 50%, như dầu ăn làm bằng trái Olive, có bán trái Olive đủ loại, đủ màu : xanh, đen, và màu rượu chát đỏ Bordeaux. Trái Olive được có loại còn hột, có loại đã bỏ hột, nhưng ngon nhất là trái Olive xanh to, ở hai đầu trái hơi nhọn, trái có hình ovale gọi là Olive Salamoia, mới ăn thì nghe mằn mặn, nhưng sau đó thì vị mặn biến mất, để lại cái vị giòn ngọt. Các chị mua và khi lên xe đã mời nhau thưởng thức vui vẻ, mấy ông hít hà tiếc rẻ, bởi vì nếu có thêm một cốc rượu vang trắng hay đỏ nữa thì rất hợp gu với mỗi là trái Olive Salamoia. Sau những phút giây thư giãn, bà con trở lại xe, từ đó xe tiếp tục lấy hướng đi về Roma, trên đường đi các vị hướng dẫn viên thay phiên nhau giới thiệu về các di tích, thắng cảnh mà đoàn sẽ đi thăm tại Roma. Một số còn thức thì lắng nghe, còn một số thì đã *thăng* đi vào "*Mộng giữa ban ngày*".

Khoảng xế chiều, bà con được anh Răn cho biết đã sắp đến nơi, nhưng phố thị đâu không thấy, mà lại thấy xe đưa đoàn đến một nơi sao mà giống cánh rừng Sim Tím quá vậy anh Minh Răn ui! (nhưng mà không thấy trái Sim, hay cô sơn nữ Phà Ca nào cả). Xe bắt đầu chạy chậm lại, còn đang "bò" vòng vèo trên các con đường quê, thì được anh Răn cho biết là Đoàn Hoa Bưởi sẽ ở tại Camping Village Happy trong 2 đêm và chương trình văn nghệ tối nay sẽ có bản hợp ca "*Đêm buồn tỉnh lẻ*" với tiếng sáo phụ họa của anh Trung và tiếng đàn Tây Ban Cầm của anh Sang. Bà con trên xe đang chú ý theo dõi quang cảnh cây cối sum xê hai bên đường quê trong khi bác tài xế thì mặt đỏ như trái gấc chín, bởi cứ liên tục lái không cách quay trở lại vì đã vượt qua Camping Village Happy mà không biết !!! Buộc lòng bác tài xế đành dừng lại thỉnh linh trên đường, anh Răn vội xuống xe hỏi đôi vợ chồng đang đứng trước sân, chợt bỗng có một anh thanh niên trẻ kế bên nhà bước sang chỉ đường cho chúng tôi, anh nói bằng thứ tiếng Anh pha lẫn tiếng Ý. Chúng tôi vội trả lời lại anh bằng tiếng Ý, anh tươi cười và nói là: *meno male!* (ý anh nói đỡ khổ rồi vì gặp chúng tôi nói tiếng Ý), đoạn anh cho biết xe bus chúng tôi đã đi qua khỏi Camping một đôi ngàn, nhưng vì con đường này hẹp và có nhiều cua quẹo khuất lấp, nên rất nguy hiểm cho xe de thực lùi rồi quành lại. Anh nói là cứ chạy tới thì sẽ gặp một ngã tư rộng hơn, thì trở đầu xe quay lại, nhưng bác tài chạy đã khá xa, mỗi lần gặp một ngã tư lớn đều thử trở đầu, nhưng mấy lần không thành công, vì xe quá to lớn, chúng tôi cũng hơi bồn chồn một tí, vì thấy mặt bác tài cứ đỏ thêm như màu tôm hùm luộc, trong khi miệng thì cứ lầm bầm. Bà con trên xe hành trình từ ban sáng đến giờ đều đã thấm mệt, gặp cảnh khó khăn này cũng hoan hỉ mệt phụ cái mệt của bác tài. Thỉnh linh, chúng tôi nghe tiếng kèn xe, bèn vội nhìn qua kiếng chiếu hậu, thì may quá, anh trẻ tuổi người Ý khi này cùng người bạn lái xe hơi rượt theo sau chúng tôi. Bạn anh lái xe qua mặt chặn đầu xe chúng tôi lại, anh vội bước ra khỏi xe và tiến đến gõ cửa xe, bác tài lẹ làng mở cửa, anh nhanh nhẩu bước hẳn vào trong xe và nói bác tài lái theo sự chỉ dẫn của anh ấy. Bà con ai này đều nghe nhẹ nhõm và các chị đều lên tiếng khen là người dân Ý tử tế nhiệt tình quá. Theo sự chỉ dẫn, bác tài tìm được một ngã tư rộng lớn, vội de xe quay đầu lại chạy về hướng Camping Village Happy, được một khoảng thì bác tài ngừng ngay trước nhà cho anh Ý xuống, mọi người vui vẻ vẫy tay chào và anh ấy cũng tươi cười đứng vẫy tay chào mà xe chạy hơi xa vẫn thấy. Vài phút sau, xe chúng tôi vào đúng ngay cửa Camping. Xe bus de vào chỗ đậu, mọi người thở phào trút lo mệt, vali được bỏ xuống, khi ấy nắng chiều vẫn còn vương trên đồi xa, bà con tụ nhau lại chụp hình lưu niệm trước cổng Camping Village Happy, để nhớ đời! Sau một ngày dài hành trình từ Nice (Pháp) qua đến Roma (Ý) mọi người đã thấm mệt, nên khi đứng trong cảnh đồi núi cây cối mát mẻ, không khí trong lành, và Camping Village Happy với đầy đủ phương tiện như là nhà hàng, nơi tổ chức ca nhạc, hồ bơi, những dãy nhà vệ sinh sạch sẽ, nhiều phòng ốc đủ cả máy giặt, xấy, phòng tắm gội...vv... mới thấy ra là anh hướng dẫn viên Răn rất có lý khi thay đổi không khí cho bà con, chứ ở hoài trong các hotel hai sao hay bốn sao tại thành phố thì cũng choáng ngợp, xin cho anh Răn thêm một điểm son.

CAMPING VILLAGE HAPPY

VATICAN-ROME

Nhân viên của Camping dùng một xe thấp nhỏ, thứ xe dùng để đi đường đèo núi đưa 2 anh Răn và anh Phát đi chi phòng của đoàn, khi trở lại 2 anh trao chìa khoá phòng cho mọi người và ai nấy lại hi hục xách vali leo đồi lên phòng mình, lo sắp đặt vali và tắm gội tẩy trần mát mẻ, tối đó tất cả đoàn ngồi ăn chung vui vẻ tại một nhà hàng Ý của Camping. Người thì gọi món cá, kẻ ăn pasta...trong một khuôn viên ngoài trời của nhà hàng, khi ấy họ thấp đèn sáng trưng, khung cảnh thanh lịch, gió nhẹ thơm man hương hoa núi đồi, trong bầu không khí trong lành, thức ăn Ý khá ngon lại thêm có chương trình văn nghệ bỏ túi của anh Trung qua tài nghệ thổi Harmonica vừa thanh tao vừa ấm cúng thân thiện, ...đêm đầu tiên ở nơi này quá thú vị, thật là một kỷ niệm biết bao giờ nhạt phai. Tại đây anh Mai cũng có chụp mấy bức ảnh chung cho đoàn. Quá 23 giờ đêm mọi người chia tay, ai về phòng nấy lo nghỉ ngơi lấy sức cho ngày mai đi viếng Roma.

Trong khi cùng ngồi ăn chung tại nhà hàng, theo sự góp ý của anh Răn, chúng tôi với tư cách là Thổ Địa trình bày sự lợi ích cho chuyến viếng Roma, và sau khi hội ý mọi người, Ông Hội Trưởng đã quyết định dùng phương tiện công cộng. Chọn lựa như vậy để đỡ tốn kém tiền thuê bao xe, để thấy được sự di chuyển trong Thủ Đô Roma và dùng lại nhiều nơi danh lam, di tích, dù hơi vất vả nhưng theo anh Răn thì rất vui vì cứ hết xuống nơi này lên xe lên nơi khác, kéo nhau như rồng rắn mà tha hồ đi bộ, có như vậy mới càng thân mến nhau, kẻ trước người sau chờ đợi nhau, đỡ nhau lên xe.....Mọi người hoan hỉ chuẩn bị...lên chương trình viếng Roma.

Sáng ngày thứ Sáu 03 tây, sau khi dùng điểm tâm miễn phí tại nhà hàng của Camping xong, chúng tôi được xe của nơi này đưa chúng tôi ra ga xe lửa, tại đây chúng tôi mua vé để đến trung tâm Roma, rồi mua phiếu đi xe bus công cộng một ngày, với ticket này du khách có thể sử dụng tất cả các phương tiện công cộng trong thủ đô.

ROMA - ĐÀI PHUN NƯỚC TREVI

Đến trung tâm Thủ Đô Roma, anh Răn hướng dẫn đoàn đến viếng *Đài Phun Nước Trevi*. Đài được xây vào năm 1762, chính giữa đài phun là tượng Thủy Thần Neptune đang cưỡi cỗ xe ngựa hình vỏ sò, được kéo bởi 2 con ngựa biển, một con ngoan ngoãn và một con tỏ vẻ bất kham, chúng tượng trưng cho đại dương có lúc bình yên có lúc dữ dội. Điều khiến chúng là hai vị thần nửa người, nửa cá, gọi là Triton. Ngoài ra hai bên, trên dưới bức tượng chính này còn có nhiều bức tượng khác tượng trưng cho cuộc sống sung túc, mưa thuận gió hoà. Du khách đến đây, sau khi được xem những pho tượng đẹp, chụp ảnh... rồi còn muốn thử thời vận, vì nơi đây được tương truyền rằng, nếu ai muốn cầu xin thì nên nguyện thầm trong đầu, rồi xoay người quay lưng lại để ném một đồng tiền vào hồ nước, điều ước nguyện sẽ được ứng nghiệm. Đoàn Hoa Bưởi tự động tan hàng, vì trước cảnh đẹp quá lộng lẫy, uy nghi, thấy được tận mắt, từng nhóm thi nhau chụp hình lưu niệm, một hồi lâu tụ lại chụp chung nhóm, nói cười vui vẻ tiếng Việt mà chả cần biết ông Tây bà Đầm nào đứng kế bên!! Dù sau mọi người vẫn để ý dòm chừng nhau, bởi nơi này rất đông du khách ồn ào đủ thứ tiếng nói cũng như những nhân vật lịch sử vĩ đại nổi danh móc túi đại tài...Điểm danh đầy đủ, mọi người lên đường hân hoan đi bộ....để rồi khi đến gần Quảng Trường Venice, anh Phát hỏi Ông Hội Trưởng có nguyện ước gì không, hình như Ông Hội trưởng ú ớ hồi lâu mới nói: *"Có. Tôi xin keo, nếu đồng tiền quăng xuống mà nằm ngửa có hình thì lời nguyện được...nhưng...lúc quăng xuống cùng lúc bà con du khách quăng tiền xuống quá nhiều...nên...không thấy đồng tiền mình nằm xấp hay nằm ngửa....đành chịu!!"* Anh Phát lắc đầu cười hi hi. Thế là hai người vội nhập đoàn vội vã đến Quảng Trường Venice.

QUẢNG TRƯỜNG VENICE Toạ lạc ngay tại trung tâm thành phố, Quảng Trường Venice có tầm vóc lớn nhất tại Roma, được xây vào năm 1455. Các lễ quan trọng như Lễ Tuyên Thệ Nhậm Chức Tổng Thống Ý, Lễ Quốc Khánh Ý, Lễ Cung Nghinh Nguyên Thủ Quốc,...đều được tổ chức ở nơi này. Người dân Ý gọi Quảng Trường Venice là Altare Patri (Đền Thờ Tổ Quốc). Nơi đây là trục giao thông chánh yếu nên nên xe cộ qua lại mườm mượp, đoàn chỉ dùng chân tạm trong chốc lát để chiêm ngưỡng một di tích hùng vĩ. Bên trên là hai pho tượng vĩ đại, hình ảnh chiến thắng oai hùng trở về trên cỗ xe ngựa và trước công thự tráng lệ này là đền thờ tổ quốc, với vòng hoa luôn tươi thắm, có hai người lính đứng canh giữ. Ngọn Đuốc Thiêng được thấp cháy sáng ngày đêm. Vì biết chắc chắn không đủ thì giờ vào bên trong, để được xem tận mắt công trình kiến trúc vĩ đại này, nên chúng tôi đã được anh Mai cố gắng chọn cảnh chụp hình cho đoàn để ghi dấu bước chân đoàn đã đi qua. Bên cạnh quảng trường Venice (đi bộ 3 phút) là Fori Imperiali, một quần thể di tích với thành quách lâu đài cổ xưa, bị tàn phá, phai mờ bởi thời gian và chiến tranh. Quần thể di tích này nằm thấp sâu dưới mặt đất, giờ chỉ còn trơ lại những trụ cột, những tảng đá thật to lớn đồ sộ, chứng tích này cũng đủ cho ta hình dung trước đó một thời oanh liệt. Trước cảnh cũ điều tàn, tôi bỗng nhớ lại hai câu trong một bài thơ của Bà Huyện Thanh Quan: *"...Dấu xưa xe ngựa hồn thu thảo. Nền cũ lâu đài bóng tịch dương..."*.

Sau khi chụp hình lưu niệm chung, chúng tôi lại được đi bộ theo chân anh Răn vượt qua đám đông du khách đến từ mọi nơi trên thế giới, tiến nhanh về Colosseo (Đấu Trường), để xem di tích lịch sử chứ không phải vào thi đấu võ!!.

COLOSSEO (ĐẤU TRƯỜNG) Thời tiết chỉ mới là đầu tháng 6, nhưng ở Roma trời khá nóng vào trưa, các đồng hương xấp xỉ 5 hay 6 bó thì đôi chân còn khoẻ, nhưng có vài vị cao niên thì đã oải lắm rồi, nên khi đi gần đến Colosseo (Đấu Trường) trước mắt, quý vị cao niên tạm dừng chân, ngồi nghỉ mệt dưới hàng cây bóng mát cách đấu trường 10 mét, nhóm trẻ chúng tôi cố đi nhanh đến gần chiêm ngưỡng và chụp ảnh. Quần quanh Colosseo có nhiều người mặc trang phục Hiệp Sĩ thời cổ La Mã, họ kiếm tiền bằng cách mời gọi du khách đứng chụp hình kế bên; hay khoát áo Kỵ Sĩ, Mệnh Phụ lộng lẫy... Cạnh đó là Cổng Khải Hoàn Môn, khi xưa vua cùng đoàn quân chiến thắng trở về đều đi ngang qua chiếc cổng này. Đứng xoay lưng với Colosseo nhìn về phía cánh trái, xa xa trên một ngọn đồi cao là hoàng thành của một vị vua của nước Ý, giờ chỉ còn trơ lại nền cũ, nếu lên đến ngọn đồi này chúng ta có thể nhìn bao quát cảnh Roma. Đi thi nhiều, nên chân mỗi tay run, lại thêm phần bụng đói, mọi người lên tiếng, anh Răn hướng dẫn chúng tôi đi Chinatown dùng cơm trưa, và sau đó trực chỉ đi thăm Vatican.

VATICAN - QUẢNG TRƯỜNG ST. PETER - THÀNH ĐƯỜNG ST. PETER

Quảng Trường St. Peter có sức chứa 250.000 người. Với hai hành lang hình bán nguyệt được nâng cao bằng 248 chiếc cột, bên trên có đặt 140 pho tượng thánh nhân to bằng ba người thật. Hai hành lang như hai cánh tay mở rộng, các pho tượng cao đứng trên hành lang như để chào đón mọi người vào viếng Đền Thờ Thánh Phêrô (Peter) được xây trên chính ngôi mộ của Ngài. Ngay trước thánh đường là Ngọn Bút Tháp, trước đó dựng ở Hí Trường Nero, năm 1585 chuyển về đây. Đầu của Ngọn Bút Tháp có một hình bầu dục bên trong dựng mảnh gỗ của Cây Thánh Giá thực, trên đó Chúa Jésus đã chịu chết nơi ngọn đồi Golgotha.

Đoàn đến khu vực sân quảng trường, mọi người trầm trồ ngợi khen cảnh trí chung quanh quá tuyệt hảo. Quảng trường rộng lớn lại có nhiều đền đài, các pho tượng hoàn mỹ...vây quanh, Ông Hội Trường muốn đoàn cùng chụp chung hình nên lên tiếng gọi bà con tụ họp và nhờ anh Mai, với dàn máy chụp hình nhà nghề, anh có thể lấy đủ tất cả bà con lẫn đền đài...đúng kiểu cách nghệ thuật. Xin vinh danh anh Mai vì không có anh chịu khó, bà con sẽ không có nhiều hình đẹp lưu giữ muôn đời.

Chụp hình vừa xong thì chẳng ai bảo ai, kẻ hướng Đông, rồi ngược hướng Bắc, từng cặp vợ chồng hay vài nhóm nhỏ nắm tay nhau vui bước phía Tây xuống Nam...xúm nhau chụp hình...xôn xao náo nhiệt...bởi quảng trường này cũng đông đảo khách thập phương về viếng thăm, Đoàn sau đó trực chỉ đi về hướng Tòa Thánh Vatican. Thấy cảnh đứng chờ sắp hàng vào Đại Thánh Đường như hình rồng rắn nối đuôi quá dài, Ông Hội Trường cùng anh Răn chia nhau tụ họp bà con, mãi hồi lâu mới đủ số, rồi cùng nhau đứng vào hàng. Khoảng mười lăm phút thì chúng tôi được vào bên trong sau khi qua máy kiểm soát, xét giỏ xách tay...mọi người được thông báo sau một giờ đồng hồ sẽ tụ họp tại gian hàng bán đồ kỷ niệm bên ngoài thánh đường. Chúng tôi đến chiêm ngưỡng bức tượng của Thánh Peter trước, đặt tay trên bàn chân của Ngài, ai cũng làm như vậy, có đạo hay không, vì theo niềm tin Ngài là người giữ chìa khoá cổng Thiên Đàng...đa số mọi người trong đoàn đang ở khu vực này. Viếng Thánh Peter xong thì đoàn đi đến viếng mộ của Cô Đức Giáo Hoàng Gioan Paolo II (John Paul II), vẫn ở phía tay mặt, cách đó không xa, mộ nằm bên dưới một bệ thờ. Năm 2005, chúng tôi đã vào viếng mộ, chúng tôi đã phải xếp hàng rất nhiều giờ để đi qua hầm mộ của Ngài, năm nay trở lại thì mộ của Ngài đã được dời đặt tại chánh toà, nằm về bên cánh mặt, tính từ cửa thánh đường nhìn vào. Ngài mới vừa được phong chân phước bởi sự linh ứng. Sau phần viếng hai nơi quan trọng này thì mọi người thông thả thưởng lãm. Điều lạ lùng là trong Đại Thánh Đường này, du khách hầu như là đông nghẹt thế mà không khí vẫn mát mẻ vô cùng, ánh sáng trong lành xuyên qua những cửa sổ, trên trần hoà với những ánh đèn điện toả sáng từng nơi thờ phượng, chung bày tranh ảnh cửa các họa sư... ai ai không khỏi để hồn ước nguyện nơi cõi huyền linh. Đúng một giờ trôi qua, Đoàn Hoa Bưởi gặp lại nhau đầy đủ, thế cũng chưa xong, bà con lại rủ nhau đi đến khu shopping dành cho du khách, để mua thêm quà kỷ niệm. Các khâu chuỗi thánh giá đã được làm phép, đặc biệt được các chị chiếu cố nhiều nhất, mua sắm một hồi Đoàn có hẹn với xe mini bus của Camping Village Happy đến đón lúc 20 giờ, nên đoàn phải lấy metro đi đến Ga, rồi ngồi xe lửa về lại trạm mà ban sáng chúng tôi được đưa đến. Cũng vui khi đến trạm thì còn dư giờ nên bà con rủ nhau đi đến một chợ nhỏ gần đó mua trái cây, quà bánh.... Anh Răn ôm về một trái dưa hấu thật to. Về đến Camping, sau khi tắm gội mát mẻ, một số người dùng bữa tại phòng với những thức ăn vừa mua lúc nãy, một số đi ăn món Ý tại nhà hàng của Camping. Không may, tối hôm đó nhà hàng đông nghẹt bởi vì có nhóm Motor Club đãi tiệc ăn mừng với nhau, nên nhà hàng dọn cho chúng tôi cũng hơi trễ.

Tại Camping này, cứ hai người là được một căn “*biệt thự mobile home*” riêng, lán diêng của tôi là chị Thu Cúc và Hồng, hai người là chị chồng và em dâu. Vách nhà chúng tôi chỉ cách nhau gang tấc, cửa sổ hai nhà không kếp lại bao giờ, cho nên chúng tôi “hú” nhau dễ dàng. Tối đó, sau khi dùng bữa xong, chúng tôi rủ nhau đi lên “*biệt thự*” của anh Răn và anh Trung để ăn dưa hấu. Gió mát từng cơn, rì rào cây lá, cảnh thôn quê miền đồi núi sao thú vị vô cùng, nhất là sau một ngày đi bộ quá đã đôi chân, bà con có dịp gần nhau. Hai dây ghề được xếp đã chiến quanh một chiếc bàn lớn, trước sân nhà anh Răn, chúng tôi ngồi quây quần ăn dưa hấu, ai có chuyện vui thì cứ tự nhiên đem ra kể. Táo bà Thân T. Ngọc Mai vẫn chiếm giải quán quân về kể chuyện tiểu lâm “Tục mà Thanh”. Vui cười ồn ào theo từng câu chuyện, không ai để ý, đến khi thấy lù lù hiện ra con chó thật to, thấy sợ nhưng nó lại hiền, vẫy đuôi thân thiện với mọi người, thế là nó cũng được ăn dưa hấu, nhưng có một điều lạ là ai kêu cho, nó đến lấy ăn, rồi sau đó lại cứ về nằm bên cạnh chị Danh, hiền nội của anh Mai. Ai cũng nói chó tới nhà thì sang, chắc kỳ này đi về chị nên mua vé số sẽ trúng lớn. Nhưng sau đó vỡ lẽ ra là con chó nó “rình” miếng dưa hấu của anh Từ M. Hải, bởi lẽ phần anh hai miếng, nhưng anh chỉ ăn có một, còn lại một anh để ngay trước mặt. Đang vui thì chợt đâu cơn mưa rào tới, chưa tới một phút thì có hơi lạnh, tạnh cơn mưa, chúng tôi lại tiếp tục ngồi cà kê dè ngỗng...Nghe mọi người hỏi tại sao con chó không theo ai, mà chỉ ngồi cạnh chị, thì được chị Danh cho biết là lúc nãy có cho nó ăn một miếng fromage. Lúc đó anh Hải mới kêu con chó lại và đưa cho nó miếng dưa, tức thì nó leo qua mình anh Hải như muốn ngồi trong lòng anh vậy, và ngoặm gọn miếng dưa rồi thông thả băng nhanh qua hàng rào cây rồi đi thẳng về nhà của chủ nó.

Chúng tôi cùng cười khi hiểu ra con chó háo ăn dưa hấu và cũng vì vỡ lẽ ra nãy giờ lời bàn “Mao Tôn Cương” mang vận may đến, thật sự bà con bị tổ trác trật lất, nó đến ăn ké, có lẽ cái cảnh ăn ngoài trời nơi Camping này nó đã quen nên biết cách thức ve vẩy quấy đuôi kiếm chút cháo!!! Đến đây Ông Hội Trường Đất hỏi xin hai viên thuốc cảm, anh Phát sẵn có bên mình liền giao ngay, vì thỉnh linh bị nhảy mũi lia lịa hình như bị cảm...trời đất...hay ai đó... không biết nữa?!!!

Tiệc tàn! Mọi người đồng hát lên vui vẻ: “*Đến đây là chấm dứt chương trình của Ban Tùng Lâm*”. Chia tay, ai nấy lo về ngủ sớm, để sáng ngày mai lên đường đi thăm Florence.

Kỳ tới: Phái Đoàn Hoa Bưởi đến viếng Florence-Venice-Milan.